

PB Signaleringen

Bepalingen over besluiten

JURISPRUDENTIE

118. Beslistermijn

(ABRvS 19 augustus 2015, zaaknummer 201409287/1/A1)

Bij besluit van 1 augustus 2013 heeft het college de termijn met zes weken verlengd om te beslissen op de aanvraag van appellante om een omgevingsvergunning te verlenen voor het ontwikkelen van een bedrijfscomplex. Appellante betoogt onder meer dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college terecht haar bezwaar tegen het besluit van 1 augustus 2013 niet-ontvankelijk heeft verklaard. Daartoe voert zij aan dat, nu zij vertragingsschade oploopt, zij door dat besluit rechtstreeks in haar belang wordt geraakt zodat dat besluit wel vatbaar is voor bezwaar. Voorts voert zij aan dat de uitspraak van de Afdeling van 16 december 2009, zaaknummer 200905648/1/M1, waarnaar de rechtbank verwijst, hier niet van toepassing is, omdat het in die zaak een derde belanghebbende betrof. De uitspraak van de Afdeling van 17 juli 2002, zaaknummer 200102824/1, waarnaar de rechtbank eveneens verwijst, is hier volgens haar evenmin van toepassing, omdat in die zaak, anders dan in deze zaak, een monumentenvergunning aan de orde was. Een besluit waarbij de termijn om te beslissen op een aanvraag om omgevingsvergunning wordt verleend, zoals hier aan de orde is, is een beslissing inzake de procedure ter voorbereiding van het besluit. Ingevolge artikel 6:3 Awb is een dergelijk besluit niet vatbaar voor bezwaar en beroep, tenzij de belanghebbende, los van het voor te bereiden besluit, rechtstreeks in haar belang is getroffen. De rechtbank heeft terecht overwogen dat dit hier niet het geval is. Het belang van appellante bij het besluit om de beslistermijn te verlengen kan niet los worden gezien van haar belang bij de beslissing op de door haar ingediende aanvraag om omgevingsvergunning. De door haar gestelde vertragingsschade had zij in de procedure op de omgevingsvergunning aan de orde kunnen stellen. Dat de situatie in de uitspraak waarnaar de rechtbank verwijst verschilt van

de onderhavige, maakt niet dat het daarin door de Afdeling neergelegde oordeel hier niet van toepassing is. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat ook die zaken betrekking hebben op een besluit waarbij de termijn om te beslissen op een aanvraag is verleend.

Noot van de redacteur (RBo)

Een besluit waarbij de termijn om te beslissen op een aanvraag om het wijzigen van vergunningsvoorschriften wordt verlengd is een beslissing inzake de procedure ter voorbereiding van een besluit. Op grond van artikel 6:3 van de Awb is een dergelijk besluit niet vatbaar voor bezwaar en beroep tenzij de belanghebbende, los van het voor te bereiden besluit, rechtstreeks in haar belang is getroffen. Datzelfde geldt overigens voor (bijvoorbeeld) een beslissing op grond van artikel 4:5 Awb om de aanvrager gelegenheid te bieden nadere gegevens in te dienen. Er is mij geen rechtspraak bekend waarin werd aangenomen dat een dergelijk besluit wel vatbaar is voor bezwaar en beroep. Wel komt nog met enige regelmaat de vraag terug of een bepaald besluit al dan niet een besluit in de zin van artikel 6:3 van de Awb is of 1:3 Awb, bijvoorbeeld Rb. Rotterdam 2 oktober 2014, ECLI:NL:RBROT:2014:7917 waarin werd geoordeeld dat er sprake was van een besluit in de zin van artikel 1:3 Awb. Dat appelland door het verlengingsbesluit later over een vergunning zou beschikken dan het geval zou zijn geweest, indien dat besluit achterwege was gebleven, betekent niet dat appelland geheel los van die vergunning rechtstreeks in zijn belang is getroffen, zo oordeelde de Afdeling al eerder bij uitspraak van 17 juli 2002, zaaknummer 200102824/1. Ook het feit dat de aanvrager langer in onzekerheid verkeert over het lot van zijn aanvraag, brengt naar het oordeel van de Afdeling niet mee dat hij door het uitstel rechtstreeks in zijn belang wordt getroffen. In de uitspraak waar het hier in gaat, overweegt de Afdeling dat appelland de door hem gestelde vertragingsschade in de procedure op de omgevingsvergunning aan de orde had kunnen stellen. Het is mij niet duidelijk of de omgevingsvergunning is verleend. Maar uitgaande van een verlening conform

aanvraag, dan bedoelt de Afdeling kennelijk dat er ondanks de verleende vergunning in bezwaar (en beroep) tegen de verleende omgevingsvergunning om schadevergoeding verzocht had kunnen worden via de weg van een (onzuiver) schadebesluit. Dat is volgens de Afdeling dan de aangewezen route. Voor schadeveroorzakende gebeurtenissen na 1 juli 2013 kan in dit soort gevallen overigens wellicht een beroep gedaan worden op artikel 8:88 lid 1 onder b Awb. Eerder overwoog de Afdeling in een andere zaak dat de stelling van appelland dat hij door de verdagingsbeslissing van burgemeester en wethouders schade heeft geleden, niet, zoals hij heeft verzocht, tot toepassing van artikel 8:73 van de Awb kan leiden (ABRvS 17 juli 2002, zaaknummer 200102824/1). In ieder geval bevestigt deze uitspraak dat een verlengingsbesluit in beginsel niet appellabel is, ook niet indien wordt gesteld dat er (vertraging)schade is geleden als gevolg van de verlenging.

119. Wijzigen aanvraag en vergunning van rechtswege

(ABRvS 26 augustus 2015, zaaknummer 201410248/1/A1)

Bij besluit van 12 mei 2014 heeft het college van burgemeester en wethouders geweigerd aan de wederpartij beschikking eerste fase te verlenen voor het hebben van nevenactiviteiten op het perceel te Biezenmortel. Bij uitspraak van 25 november 2014 heeft de rechtbank het door de wederpartij daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard en het besluit van 12 mei 2014 vernietigd. Tegen deze uitspraak heeft het college hoger beroep ingesteld. Het college heeft op 5 november 2013 van [wederpartij] een aanvraag ontvangen waarin de wederpartij verzoekt om in afwijking van het bestemmingsplan omgevingsvergunning te verlenen voor het gebruik van het perceel ten behoeve van nevenactiviteiten. Deze nevenactiviteiten bestaan uit het verhuren van trikes aan derden en een statische opslag van caravans, campers, vouwwagens en oldtimers van derden. Als hoofdactiviteit wordt op het perceel een agrarisch bedrijf geëxploiteerd. Het college heeft bij brief van 5 november 2013 de